

Ole M. Nielsen (KRF):

Man kan jo ikke, som det ellers ville være smukt på en sådan dag, takke oppositionen for konstruktiv medvirken til den endelige udformning af finansloven. Ændringsforslagene har ikke været et oplæg til forliget, men været udtryk for, hvad man mente at have brug for for at profilere sig.

Regeringens ændringsforslag har karakter af justeringer af tidligere skøn, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige regeringen og embedsmændene tak for godt arbejde.

Selv om vi ikke kan være tiltalt af den samlede pakke af ændringsforslag fra de tre forskellige pakker, der er fremkommet fra henholdsvis Fremskridtspartiet, SF og V og K, eller af hensigten med at kombinere dem på den måde, som det i hvert af de tre komplekser er sket på, er der naturligvis elementer i alle tre pakker, vi godt kan lide. Den følelse er dog ikke så overvældende, at man ikke ret hurtigt bliver glad for det, man selv er med i. Om det nu er, fordi de tre partier, vi er i regering sammen med, virkelig er dem, der ligger os nærmest, eller de er, som de er, fordi vi er sammen med dem, kan man jo filosofere over.

Den samlede effekt af Fremskridtspartiets ændringsforslag er så overvældende og uvurderlig, at jeg vil forbigå dem forholdsvis hurtigt; men man kan dog ikke undlade at konstatere, at de af Fremskridtspartiets forslag, vi skal stemme om i dag, for størstepartens vedkommende er udgiftsforøgende. Hvad Fremskridtspartiet så vil markere med det, kan man jo undre sig over. Når det gælder støtte til sikring af atomkraftværker i Øst – der jo er en trussel mod os selv, når det blæser fra øst – kan jeg nok se nytten i det, men hvordan man vil bruge så få penge som 150 mio. kr. til sikring af gamle atomkraftværker, når man ikke generelt vil være med i Øststøtten og gøre noget for Østeuropa i det hele taget, er lidt svært at se. Problemet er jo større og langt mere komplekst, end der udtrykkes vilje til at erkende med det sporadiske tiltag.

Når man ser på forskellen på V's og K's forslag og SF's forslag, kan man ikke lade være med at komme til at tænke på en her i salen tidligere omtalt bogtitel, som jeg ikke sådan kan huske helt nøjagtigt, men det er noget med »socialstat« og »minimalstat«. Nu mener jeg dog ikke, at V's og K's forslag lever op til det

skræmmebillede af en minimalstat, som oprides i bogen, men det er jo også kun begyndelsen, vi har set. Vi fik jo bekræftet af Venstres finanspolitiske ordfører, at det bliver meget værre, når partiet får magt, som det har agt. Der opstod dog en lille sprække i oppositionen, idet fru Anne Birgitte Lundholt tilsyneladende ikke var glad for at gå længere tilbage, hvad finansloven angår, end til 1993. Så det er ikke sikkert, at det bliver helt så let, når der bliver det flertal med V, K og Z alene, som man glæder sig til. Men det er da i orden, at man øver sig i at lave den grimasse, der skal bruges til den tid.

Vi er nok noget nærmere socialstaten med SF's forslag, end vi er minimalstaten med det andet, men alligevel er SF's forslag jo absolut ikke alle sammen skræmmende. Der er faktisk en del gode forslag. Der er bare det ærgerlige ved det, at alle de gode forslag kræver større udgifter, mens de indtægts- og besparelsesforslag, der tæller noget, er helt uantagelige. Det, der tæller mest, er en nedskæring af forsvarsudgifterne med 20 pct. Det er helt urealistisk efter vores mening, hvis vi skal opretholde noget som helst, og så er det i øvrigt uforeneligt med forsvarsforliget, som vi er bundet af.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at Kristeligt Folkeparti gerne havde set, at V og K havde deltaget mere konstruktivt i finanslovens tilblivelse. I stedet har V og K stillet deres egne ændringsforslag, der mere har karakter af et ideologisk korstog end af praktisk gennemførlige forslag. Mange af de ændringsforslag får V og K særdeles svært ved at leve op til, hvis eller når de kommer i regering.

Overordnet finder vi, at V's og K's ændringsforslag indeholder flere elementer, som vi ikke kan være enige i. Det drejer sig bl.a. om besparelser på overførselsindkomster til danskere og besparelser på flygtninge- og ulandsbistanden, ligesom der sker en forringelse af miljøet ved at fjerne CO₂-afgiften og ved at spare på den kollektive trafik. Og så fjerner V og K væsentlige tiltag på arbejdsmarkeds-, uddannelses- og erhvervsområdet. Specielt kan jeg ikke forstå nedskæringen på udviklings- og forskningsområdet, hvor der er tiltag, som der er god brug for i denne tid.

V's og K's forslag om begrænsning af orlovsordningerne finder vi uforståelige, når det ses i sammenhæng med den høje ledighed, vi har.